

Jak dzieci uczą się języka?

Posługiwanie się językiem jest jedną z najważniejszych umiejętności, jakie dziecko nabywa w toku ontogenezy. Jest ono fundamentem nawiązywania kontaktów międzyludzkich oraz pełni bardzo ważną rolę w procesie kształtowania się osobowości dziecka.

Badacze nie są zgodni co do tego, czy nauka języka zaczyna się jeszcze w trakcie życia płodowego, czy też dopiero w momencie narodzin. Pewne jest, że do rozwoju umiejętności mówienia i rozumienia konieczne są pewne uwarunkowania biologiczne, takie jak sprawność motoryczna aparatu mowy oraz wystarczająco wykształcony słuch. Co jednak z poznawczym aspektem umiejętności przyswajania [języka](#)? Jeden z najwybitniejszych językoznawców XX wieku, Noam Chomsky, stworzył pojęcie uniwersalnej gramatyki, czyli systemu reguł leżących u podłoża każdego języka. Według jego koncepcji dzieci są w sposób wrodzony przygotowane do przyswajania skomplikowanego systemu symboli, jakim jest [język](#). Dlatego też rozwój mowy u większości dzieci przebiega w podobny sposób.

Jeden z najbardziej znanych modeli rozwoju mowy u dzieci zaproponował Leon Kaczmarek. W jego koncepcji można wyróżnić cztery okresy:

- Okres melodii, który występuje od urodzenia do pierwszego roku życia. Charakterystyczna dla tego okresu jest początkowo niezamierzona, potem zaś celowa artykulacja dźwięków, takich jak krzyk, głuźenie (bezw warunkowe wydawanie dźwięków) oraz gaworzenie.
- Okres wyrazu, który przypada na pierwszy i drugi rok życia. Na tym etapie dzieci posługują się jednym lub kilkoma wyrazami, ale bez zastosowania reguł gramatycznych.
- Okres zdania (drugi i trzeci rok życia). Dzieci w tym okresie coraz łatwiej wypowiadają oraz identyfikują spółgłoski i tworzą dwuwyrazowe zdania, które są zrozumiałe dla opiekuna w konkretnej sytuacji komunikacyjnej.
- Okres swoistej mowy dziecięcej, przypadający na okres między trzecim a siódmym rokiem życia, kiedy to dziecko swobodnie wypowiada głoski oraz posługuje się gramatyką.